

Arrest

nr. 283 562 van 19 januari 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2022.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. J.P. LIPS en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Iraanse nationaliteit te bezitten, biedt zich op 11 november 2022 aan bij de grenspolitie van de nationale luchthaven te Zaventem. Verzoeker dient op 12 november 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 24 november 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker wordt gehoord op 7 december 2022.

1.3. Op 20 december 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraanse nationaliteit te hebben en Azeri van origine te zijn. U bent op 30/6/1364 (= 21 september 1985) geboren te Miyane, gelegen in de provincie Oost-Azerbeidjan. Uw ouders zijn N.A. en S.A.. U hebt voorts nog drie broers M., As. en Ak. en een zus Mi. Zowel uw ouders als uw broers en zus wonen op heden in Iran. In 1386 (= maart 2007-maart 2008) bent u gehuwd met M.G. en in de negende maand van 1390 (= december 2011) bent u van haar gescheiden. Jullie hadden samen een zoon M.T. die in 2021 is overleden ten gevolge ademhalingsproblemen. In Iran woonde u sinds 1395 (= maart 2016 – maart 2017) samen met uw ouders, broers en zoon in Teheran en baatte u er samen met uw broer A. een supermarkt uit. U hebt momenteel een relatie met F.K.B. Zij verblijft eveneens in Iran.

In Iran kende u problemen met uw voormalige zakelijke partner M.S.. Sinds 1390 (=2011) had u een openstaande schuld dertig miljoen tooman bij hem en deze is in de loop der jaren opgelopen tot 500 miljoen tooman. In 1398 (maart 2019-maart 2020) kwam hij naar uw winkel en deelde mee dat hij een aanhoudingsbevel tegen u had bekommen. U ging navraag doen bij de rechtbank van Khazirak, afdeling 102 en vernam dat er daadwerkelijk een aanhoudingsbevel tegen u was uitgevaardigd. Sindsdien leefde u quasi voortvluchtig.

In 1398 (2019) kwam u via uw vriend Mo. tevens in contact met het christendom. Aangezien hij wist dat u geen hoge pet ophad van de islam, deelde hij u mee dat hij een christen was. Vervolgens praatten jullie over de religie en in 1399 (maart 2020- maart 2021) bezorgde Mo. u een boek met de vier evangeliën in het Perzisch. Initieel legde u dit boek aan de kant.

In de winter van 1399 (2020) werd u wel twee keer aangesproken door D.E., die bij de basij werkte en had gehoord dat u met de klanten in uw winkel over het christendom sprak.

Wanneer uw zoon op 25/04/1400 (= 16 juli 2021) stierf ten gevolge ademhalingsproblemen nam u de Bijbel opnieuw ter hand en begon te lezen. U ging ook niet meer naar uw winkel.

Gezien uw problemen besliste u Iran te verlaten. Omdat u een jaar na datum van het overlijden van uw zoon zelf niet aanwezig kon zijn op de herdenking omwille van de problemen met M., besloot u tien dagen eerder onder te duiken in een woning van uw vriend S. waar u enkele maanden verbleef totdat u deze woning, die werd verkocht, moest verlaten.

Op 20/07/1401 (= 12 oktober 2022) moest u in het ziekenhuis zijn. Wanneer u buitenkwam, zag u protesten voor het ziekenhuis in de Keshavarz-boulevard. U hebt zich gedurende een half uur bij de manifestanten aangesloten en bent dan met een taxi vertrokken.

Op 24/07/1401 (=16 oktober 2022) hebt u Iran illegaal verlaten en reisde u naar Turkije waar u drie weken hebt verbleven en waar u door uw vriend M., die eveneens in Turkije was, werd meegenomen naar een Iraansprotestantse kerk in Zeitum Borno. U bent u drie à vier keer naar deze kerk geweest en u hebt er samen met de broeder P. een geloofsbelijdenis afgelegd.

Op 11 november 2022 bent u vanuit Turkije en middels een vervalst Belgisch paspoort met het vliegtuig naar België gekomen waar u door de Belgische autoriteiten op de luchthaven werd staande gehouden aangezien u niet over geldige in-reisdocumenten beschikte. U maakte daarop uw nood aan internationale bescherming kenbaar en diende een verzoek in.

Bij terugkeer naar Iran vreest u gearresteerd en gedood te worden omwille van uw bekering. Voorts vreest u geïdentificeerd te zijn tijdens uw deelname aan het protest en vreest u problemen omwille van het aanhoudingsbevel dat M.S. heeft bekommen tegen u en vreest u bij terugkeer omwille van uw verblijf in Europa beschuldigd te worden van spionage. Voorts wil u niet terugkeren omwille van de dood van uw zoon. U hebt een onverwerkt verdriet en haat omdat het ziekenhuis zijn behandeling niet goed had aangepakt toen u hem binnenbracht waarna ze logen en hun fouten niet wilden toegeven toen u protesteerde.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u fotokopieën voor van uw Iraanse identiteitskaart (Karte-melli), geboorteboekje (Shenasnameh) en rijbewijs alsook van uw vaders en moeders Iraanse geboorteboekjes (shenasnameh). U legt tevens drie kopieën voor van documenten betreffende uw schoolloopbaan in Iran. Voorts legt u een fotokopie voor van het geboorteboekje van uw zoon alsook fotokopieën van enkele documenten betreffende zijn ziekte en overlijden. Tot slot legt u enkele foto's neer alsook maakte u twee videofragmenten over betreffende uw geloofsbelijdenis in Turkije.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures en 57/6/4, eerste lid voor procedures aan de grens van de Vreemdelingenwet.

U werd op 7 december 2022 opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud in het kader van een versnelde procedure. Het feit dat u niet voldeed aan de voorwaarden voor toegang tot het grondgebied en de autoriteiten hebt misleid door valse documenten te verstrekken (Luchtvaartpolitie Brussel Nationaal afdeling grenscontrole, 'Verslag aanvraag internationale bescherming – bijlage 1 aan proces-verbaal HV.55.RB.PA/8617/2022 d.d. 12/11/2022) rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Voor wat betreft de vrees die u hebt naar aanleiding van uw problemen met uw voormalige zakenpartner M.S. (CGVS, p. 17), dient te worden vastgesteld dat de door u geschetste problemen van louter interpersoonlijke (tussen privépersonen) en gemeenrechtelijke aard zijn (CGVS, p. 18) die aldus geen verband houden met één van de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. U gaf immers aan dat de procedure enkel en alleen omwille van die openstaande schulden is opgestart (CGVS, p. 9). Bovendien blijkt uit niets dat u geen eerlijk proces zou hebben gekregen of een disproportionele bestraffing riskeert of riskeerde. Aangezien er volgens u een aanhoudingsbevel werd uitgevaardigd en zelf aangaf dat er een vonnis moet zijn (CGVS, p. 8), werd u gevraagd naar de stand van zaken doch blijkt dat u zelf niet weet wat de uitspraak was of welke vonnis werd uitgesproken (CGVS, p. 8). Naar eigen zeggen had u weliswaar oproepingsbrieven gekregen doch durfde u uit schrik hier niet op in te gaan (CGVS, p. 8). Dit is weinig geloofwaardig daar u, wanneer u vernam dat er een aanhoudingsbevel was, wel durfde te gaan informeren op de rechtbank naar het aanhoudingsbevel (CGVS, p. 8). Bovendien mag het verwonderen dat u op dat moment niet verder heeft geïnformeerd naar de zaak of het vonnis. Ook gevraagd of u een advocaat had teneinde uw rechten te laten gelden, antwoordde u dat u wel een aanspraak maar dat ze veel geld kosten en uiteindelijk toch niets doen (CGVS, p. 8). Uw desinteresse in de opgestarte rechtszaak is markant. Hoe dan ook kan uit de nagestuurde stukken niet afgeleid worden dat u omwille van uw schulden onrechtmatige of disproportionele vervolging zou kennen bij terugkeer naar Iran. Uit het vonnis blijkt immers dat u veroordeeld werd tot het betalen van iets meer dan de helft van de uitstaande schulden die u volgens u bij de eiser heeft (CGVS, p. 18).

Voorts kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw beweerde bekering naar het christendom. Het CGVS is zich ervan bewust dat iedere bekering uniek is. Van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe

geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft voor de verzoeker. Uw verklaringen over uw bekering zijn echter ontoereikend.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen betreffende de omstandigheden waarin u met het christendom in aanraking gekomen bent. Zo beweerde u dat u drie jaar geleden via uw vriend R.M. in aanraking kwam met het christendom (CGVS, p. 15). Hierover verder bevraagd, verklaarde u verder dat u in 1398 (=2019) in uw winkel met M. sprak over het christelijk geloof (CGVS, p. 22). Echter dient vastgesteld dat u elders tijdens uw persoonlijk onderhoud, wanneer u vragen werden gesteld over Turkije, aangaf dat M. in 1395 (=2016) Iran reeds verlaten had omwille van problemen en dat hij naar Turkije gevlucht was en er momenteel nog steeds verblijft (CGVS, p. 12). Aldus dient geconcludeerd dat het onmogelijk is dat M. in 1398 u de blijde boodschap zou hebben verkondigd in uw winkel indien hij reeds in 1395 Iran had verlaten.

Voorts wordt geloofwaardigheid van uw bekering verder ondergraven doordat u het profiel van R.M., die u als bekeerling tot het christendom bracht, geenszins aannemelijk weet te maken. Gegeven dat R.M. u de blijde boodschap bracht (CGVS, p. 22), hij degene was die u in het bezit stelde van een Bijbel (CGVS, p. 23) en hij ook degene was die u in Turkije tot aan de protestantse kerk bracht (CGVS, p. 12), kan het belang van deze protagonist in uw bekering moeilijk overschat worden. Het is dan ook frappant dat u, behalve dan dat u denkt dat hij reeds vier jaar bekeerd was (CGVS, p. 24) in het geheel niets weet over de man zijn bekering noch over zijn geloofspraktijk in Iran (CGVS, p. 25). Dat R.M. uw enige link met en naar het christendom zou zijn maar u dermate weinig tot niets zou hebben verteld over zijn eigen 'bekeringstraject', haalt de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw eigen bekeringstraject in ernstige mate onderuit.

Hier kan nog aan worden toegevoegd dat u nog een neef M. blijkt te hebben die tijdens uw verblijf in Turkije ook naar daar kwam, zij het als toerist, en daarbij van R.M. Bijbels meekreeg om naar Iran te smokkelen (CGVS, p. 26). Frappant genoeg weet u opnieuw in het geheel niets te vermelden over de eventuele bekering van uw neef. U weet zelfs niet of uw neef zich daadwerkelijk bekeerde (CGVS, p. 26). Dit is niet ernstig. Indien u zelf dermate geïnteresseerd was in het christendom en reeds in Iran hiermee doende was, indien u een neef had die misschien ook bekeerd was en zich bezighield met het smokkelen van Bijbels en u bovendien uw neef in Turkije ontmoette op het moment dat u zelf omwille van uw problemen het land had moeten ontvluchten en u net uw eigen geloofsbelijdenis had afgelegd (CGVS, p. 11), valt in het geheel niet in te zien dat u en uw neef niet minstens zou hebben gesproken over jullie beider bekering en geloof (CGVS, p. 26). Voorgaande haalt eens te meer de oprechtheid van uw bekering onderuit.

Op basis van voorgaande kan er weinig geloof gehecht worden dat u überhaupt in Iran reeds een oprechte interesse in het christendom zou hebben ontwikkeld. Daarnaast kunnen er bijkomend de nodige vragen gesteld worden bij uw gedrag en houding in Iran nadat u met het christendom in contact zou zijn gekomen.

Men mag namelijk verwachten dat er aan een bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan te meer uit uw verklaringen blijkt dat u, vooraleer u zich voor het christendom interesseerde, niet gelovig was en u ooit, slechts onder druk van uw broer, deelnam aan bijvoorbeeld een bedevaart (CGVS, p. 21). Dat u plotsklaps enthousiast zou zijn over het christendom na die kennismaking via M., is dan ook veeleer merkwaardig (CGVS, p. 15). Voorts duurt het een nog een jaar, tot u in 1399 (2020), voordat u via M. een Bijbel verkreeg (CGVS, p. 23) die u bovendien vervolgens opnieuw een jaar onaangeroerd hebt gelaten tot na de dood van uw zoon in 1400 (2021) (CGVS, p. 23 & p. 25). Voorgaande is weinig overtuigend in het licht van uw verklaringen als zou u onmiddellijk enthousiast geweest zijn (CGVS, p. 15).

Voorts gaf u nog aan dat u behalve gesprekken met M. en het lezen van de Bijbel, overigens dus pas twee jaar nadat u met het christendom in contact kwam, ook websites bezocht en sprak met klanten over het christendom (CGVS, p. 23). Hierover verder bevraagd, blijkt u echter niet in staat ook maar één naam van een dergelijke website te geven (CGVS, p. 23) en voor wat betreft de inhoud van die website, komt u niet verder dan mee te delen dat u er een zachte stem hoorde die over Jezus Christus en over zijn mirakels sprak (CGVS, p. 24). Ook hiermee overtuigt u geenszins als zou u een oprecht bekeringsproces hebben doorgemaakt. Indien u werkelijk interesse kreeg nadat M. u de blijde boodschap gaf en u hiertoe

vervolgens met een oprechte interesse online informatie opzoekt, kan in alle redelijkheid verwacht worden dat u minstens enkele van de websites zou kunnen vermelden waarop u relevante en interessante informatie over het christendom aantrof. Dat u ook hier niet toe in staat blijkt, ondergraaft eens te meer de oprechtheid van uw voorgehouden bekering.

Voor wat betreft uw bewering dat u reeds na die eerste kennismaking met het christendom via M., dermate enthousiast was over deze religie dat u hierover vaak begon te spreken, ook met klanten, waardoor de mensen over begonnen te roddelen en u in het vizier van de Basij kwam (CGVS, p. 15 & p. 23) dient opgemerkt dat dit volledige gebrek aan voorzichtigheid, gelet op het uitdrukkelijke verbod op apostasie en de vervolging van bekeerlingen in Iran, sowieso totaal onaannemelijk overkomt. Ook uit uw eigen verklaringen blijkt overigens dat men in Iran niet zomaar tegen iemand begint over religie (CGVS, p. 22) en dat het christendom en het woord van Jezus Christus niet mocht genoemd worden (CGVS, p. 30), waardoor het eens te meer mag verwonderen dat u dit wel gedaan zou hebben.

Gelet op voorgaande kan er evenmin enige geloofwaardigheid worden gehecht aan uw bewering dat u omwille van uw bekering in het vizier zou staan van D.E., een commandant van de Basij (CGVS, p. 15 & p. 17) die u tweemaal zou hebben bedreigd in 1399 (CGVS, p. 29). In deze kan bijkomend nog worden opgemerkt dat het totaal onaannemelijk is dat u na de eerste bedreiging door een commandant van de basij, die u erop wijst dat hij vermoedens heeft dat u het christendom verspreidt (CGVS, p. 30), zelf niets ondernomen zou hebben (CGVS, p. 30). Deze berustende houding waarmee u zich aldus aan mogelijke vervolging door de Iraanse staat blootstelde, klemt ten zeerste met uw verlangen tot lijfsbehoud dat u aanzette Iran te verlaten en met uw huidige voorgehouden vrees.

Tot slot betwist het CGVS niet dat u over enige, beperkte kennis van het christendom beschikt. Zo blijkt dat u weet dat er twaalf apostelen zijn, doch kent er slechts enkele bij naam (CGVS, p. 28). U kent enkele mirakels van Jezus Christus (CGVS, p. 24) en u kan, zei het bondig, de kern van het christelijk geloof, namelijk de herrijzenis van Jezus Christus, duiden doch u weet dan weer niets over Pasen, nochtans het christelijk feest bij uitstek waarbij precies de herrijzenis van Jezus wordt gevierd, noch over Pinksteren (CGVS, p. 26-27). U kent de vier evangelisten (CGVS, p. 27), weet wat parabels zijn (CGVS, p. 28) en u kent het verhaal van Johannes de Doper en van de apostel Paulus (CGVS, p. 29), doch daarentegen blijkt u slechts twee parabels daadwerkelijk te kennen of zich te herinneren en ook het verhaal van de Barmhartige Samaritaan kan u zich niet herinneren (CGVS, p. 28). Voorts verklaarde u zich ook protestant (CGVS, p. 4) doch de twee protestantse sacramenten blijkt u daarentegen niet te kennen (CGVS, p. 27). Dat u over enige, beperkte kennis over het christendom beschikt toont op zich hoogstens aan dat u zich in het verleden mogelijk hebt geïnteresseerd in het christendom en daartoe gelezen hebt dan wel dat u zich heeft ingespannen om enige kennis over het christendom te vergaren in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. Enkel hieruit kan echter de oprechtheid van uw bekering niet blijken. Het enkele feit dat u mogelijk interesse hebt in een andere religie hetgeen blijkt uit uw beperkte kennis, is echter niet voldoende om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. U moet aannemelijk maken dat u door uw interesse ook een andere godsdienst heeft, dit is een bepaalde geloofsovertuiging. Het is dus aan u om aannemelijk maken dat u door de christelijke godsdienst bent overtuigd en dat de christelijke godsdienst een essentieel onderdeel is geworden van uw identiteit.

Waar u ter staving van uw beweerde bekering enkele foto's en videofragmenten voorlegt van één en dezelfde situatie in Turkije waarbij u uw geloofsbelijdenis aflegt (CGVS, p. 11) dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten slechts een ondersteunende functie hebben bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming. Dergelijke documenten kunnen enkel als bewijs worden aanvaard voor zover ze worden gedragen door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier, zoals hierboven werd vastgesteld, niet het geval is. Bovendien kan de getoonde situatie makkelijk in scene gezet zijn in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. Bovenstaande foto's en videofragmenten vermogen bijgevolg niet om voorgaande beoordeling betreffende uw bekering in een ander daglicht te stellen.

Op basis van het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u niet heeft aangetoond dat u een oprechte en diepgelovige bekering hebt ondergaan in Iran waardoor u in het vizier bent gekomen van de Iraanse autoriteiten. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt een overtuigd Christen te zijn die zich bij terugkeer naar Iran als Christen zal gedragen. U heeft bijgevolg niet aangetoond dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Voor wat betreft uw vrees bij terugkeer naar aanleiding van uw deelname aan een protest op 20/7/1401 (=12 oktober 2022) (CGVS, p. 16 & p. 17), dient te worden vastgesteld dat er hieruit in uw hoofde evenmin een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst blijkt uit uw verklaringen dat u slechts aan één protest hebt deelgenomen (CGVS, p. 18) waarop u eerder toevallig terecht kwam nadat u het ziekenhuis verliet (CGVS, p. 20) omdat u het interessant vond (CGVS, p. 19). U kende niemand (CGVS, p. 20) van de overige tweehonderd à driehonderd aanwezigen (CGVS, p. 19) en bent bovendien slechts dertig minuten aanwezig geweest (CGVS, p. 20). Het enige wat u gedaan hebt, was enkele slogans mee roepen, doch u bent vertrokken wanneer de anderen beschadigingen begonnen toe te brengen en de autoriteiten kwamen (CGVS, p. 19). Dat er camerabewaking hangt aan het ziekenhuis (CGVS, p. 18) en uw algemene hypothese dat het regime deze gebruikt voor identificaties (CGVS, p. 16 & p. 18) is, in het licht van voorgaande, onvoldoende om aannemelijk te maken dat u zal geïdentificeerd en vervolgd worden. Uit niets blijkt dat u tijdens dit protest een leidende, opvallende of opruiende rol vervulde. In het licht dat er al maandenlang protesten gaande zijn over het hele land waar heel veel Iraanse burgers aan deelnemen, is het weinig waarschijnlijk dat de Iraanse autoriteiten u, op basis van uw bijzonder korte, eenmalige en onopvallende aanwezigheid zouden identificeren en vervolgen. Bovendien hebt u geen enkele concrete aanwijzing dat de het Iraanse regime u zou geïdentificeerd hebben (CGVS, p. 16 & p. 19).

Voorts mag het sowieso al verwondering heten dat u deelnam aan een betoging in de wetenschap dat er een aanhoudingsbevel was tegen u (CGVS, p. 7), er een aanhoudingsbevel was tegen u en u op de radar van de basij stond. U leefde op dat moment ook ondergedoken bij uw vriend S. (CGVS, p. 17) waardoor bijzonder moeilijk in te zien is dat u het risico nam deel te nemen aan de betoging. Geconfronteerd met deze bedenking, kan u slechts bevestigen dat het weinig logisch en slim was, doch stelt u dat u het interessant vond om eens deel te nemen (CGVS, p. 20) hetgeen weinig overtuigend overkomt te meer u op geen andere manier uit ongenoegen hebt geuit over het Iraanse regime (CGVS, p. 19). Uw gedrag komt weinig consistent over en klemmt met uw beweerde vrees ten gevolge uw deelname aan de betoging.

Op basis van voorgaande bent u er aldus niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u in het vizier van de Iraanse autoriteiten bent gekomen of zal komen omwille van uw éénmalige deelname aan een protest.

Dat u voorts niet naar Iran wil terugkeren omwille van uw onverwerkte verdriet en haat die veroorzaakt wordt door het overlijden van uw zoon (CGVS, p. 10), is, hoe begrijpelijk uw verdriet ook mogen zijn, evenmin een motief dat ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging of van de definitie van subsidiaire bescherming.

Waar u tot slot aanhaalde dat u problemen zal kennen wanneer u zou weerkeren uit het buitenland en Europa, waarbij ze u mogelijk zullen beschuldigen een spion of leider van de betogingen te zijn (CGVS, p. 17) dient te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat niet kan worden afgeleid dat het louter terugkeren naar Iran na een verblijf in het Westen en een afgewezen verzoek om internationale bescherming een risico met zich zou meebrengen om te worden geïdentificeerd of vervolgd. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, gelet op de ongeloofwaardigheid van uw asielaanvraag, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Uit bovenstaande vaststellingen volgt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bepaald in artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het CGVS zich baseert bij de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming is aan het administratief dossier toegevoegd.

De overige door u voorgelegde documenten vermogen niet om bovenstaande beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming in een ander daglicht te stellen. Uw eigen identiteitstukken, deze van uw vader, moeder, zoon en broer zijn allen kopieën, de documenten betreffende de ziekte en het overlijden van uw zoon en de documenten betreffende uw schoolloopbaan in Iran hebben geen van allen bewijskracht inzake uw asielmotieven.

De documenten die u alsnog hebt doorgestuurd op 12 december 2022 vermogen evenmin om een ander zicht te werpen op bovenstaande beoordeling, zoals hierboven reeds aangegeven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1, A, §2 en 33 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/4 juncto artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij betoogt dat de motivering omtrent zijn bekering tegenstrijdig is waar enerzijds gewezen wordt op het gegeven dat elke bekering uniek is, maar anderzijds bepaalde zaken van hem verwacht worden.

Hij verwijst naar een COI rapport van het Verenigd Koninkrijk van september 2022 (stuk 3 bij het verzoekschrift) waarvan hij stelt dat dit het meest actuele en volledige rapport is over bekering tot het christendom in Iran. Hieruit blijkt volgens hem dat bekering in Iran een hoge vlucht neemt en dat er in de laatste twintig jaar meer bekeerlingen waren dan in de dertien eeuwen voordien. Indien geoordeeld wordt dat zijn verklaringen niet voldoen aan bepaalde verwachtingen, diende de commissaris-generaal eerst de gedeelde kenmerken van de bekeerlingen in Iran te demonstreren. Bovendien zouden zijn verklaringen overeenkomen met de bevindingen in het COI rapport, waar gesteld wordt dat de christelijke missies vanuit het buitenland gebeuren via onder meer de verspreiding van bijbels en via informatie via het internet, waarvan hij ook melding maakte. Hij stelt te behoren tot de groep van christelijke bekeerlingen van na 2005-2006, die zich niet mogen verenigen of naar de kerk mogen gaan. Het zijn volgens hem niet langer alleen diegene die als kerkleiders of activistisch worden beschouwd die een reëel risico op vervolging lopen maar ook steeds meer de gewone christenen. De gevangenisomstandigheden zijn volgens hem hard en levensbedreigend. Hij vervolgt dat rechters op willekeurige wijze en op grond van de gezaghebbende islamitische bronnen gevangenisstraffen of doodstraffen opleggen. Hij meent dat hij als christelijke bekeerling als staatsgevaarlijke zal worden beschouwd. Daarnaast kunnen christelijke bekeerlingen volgens hem ook worden verplicht om afstand te nemen van hun bekering op straffe van zwaardere gevangenisstraffen.

Hij wijst erop dat het moment van het overlijden van zijn zoon een trigger is geweest waarop hij de islam de rug heeft toegekeerd. Hij vervolgt dat hij verklaard heeft dat hij in de bijbel is beginnen lezen na de dood van zijn zoon en dat hij zich er onomkeerbaar diep heeft ingewerkt.

In tegenstelling tot wat de commissaris-generaal oordeelt, meent hij dat hij een gedegen kennis heeft verworven van de christelijke leer, wat wijst op zijn oprechte interesse, studie en geloof. De opmerking over Pasen en Pinksteren is irrelevant nu die in de protestantse kerk een andere en minder prominente invulling krijgen. De verwachting van de commissaris-generaal steunt volgens hem dan ook op een onvolledige kennis van de geloofsvarianten.

Hoewel een terugkeer op zich niet tot vervolging leidt, benadrukt hij dat zijn terugkeer wel tot gevolg heeft dat hij ondervraagd zal worden, waardoor hij riskeert om te worden vervolgd. Hij voegt toe dat hij enkel Farsi spreekt en niet Armeens, waardoor hij zijn geloof niet kan uitoefenen tenzij in het Farsi, wat strafbaar is. Hij meent dat hij zijn asiolverhaal op gedetailleerde en samenhangende wijze heeft uiteengezet.

Verzoeker beroept zich op het voordeel van de twijfel en meent dat de commissaris-generaal de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden door het meest actuele COI rapport van 22 november 2022 niet in overweging te nemen.

3. Nieuwe stukken

Bij het verzoekschrift voegt verzoeker de volgende nieuwe stukken:

- Gov. UK, Country Policy and information note : Christians and Christian converts, Iran, September 2022, update November 30, 2022 + vermelding weblink ;
- Bijlage 26 van 12.11.2022 ;
- Verklaring DVZ van 21.11.2021, uittreksel ;
- Vragenlijst DVZ van 21.11.2021 ;
- Gehoorverslag van 07.12.2022, uittreksel.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Verzoekers asielrelaas en vluchtmotieven kunnen als volgt worden samengevat. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Iran vervolgd, gearresteerd en gedood te zullen worden omdat hij bekeerd is tot het christendom. Hij stelt dat hij geïdentificeerd is geweest tijdens zijn deelname aan een protest. Daarnaast geeft hij aan dat er een aanhoudingsbevel werd uitgevaardigd omwille van schulden die hij in het verleden had bij zijn voormalige zakenpartner. Hij vreest daarenboven om bij terugkeer, omwille van zijn verblijf in Europa, beschuldigd te worden van spionage en tenslotte wil hij niet terugkeren naar Iran omwille van onverwerkt verdriet een haat wegens het overlijden van zijn zoon.

4.3.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

4.3.2.1. Vooreerst merkt de Raad op dat het betoog uiteengezet in zijn verzoekschrift is toegespitst op de motieven van de commissaris-generaal die betrekking hebben op zijn beweerde bekering tot het christendom. Verzoeker rept met geen woord over de motieven die betrekking hebben op zijn vrees wegens een aanhoudingsmandaat omwille van opgelopen schulden, zijn deelname aan een manifestatie en zijn haat en verdriet omwille van de dood van zijn zoon. De Raad stelt in navolging van de commissaris-generaal vast dat a) verzoekers problemen met zijn voormalige zakenpartner M.S. zijn van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard die aldus geen verband houden met één van de criteria bepaald in het Vluchtelingenverdrag (CGVS verhoor, p. 18); b) verzoeker slechts één keer en slechts 30 min. heeft deelgenomen aan een protest, hij hierbij geenszins een leidende opvallende of opruiende rol vervulde en hij bovendien geen enkele aanwijzing heeft dat het Iraanse regime hem geïdentificeerd zou hebben (CGVS verhoor, p. 19); c) verzoekers verdriet en haat omwille van het overlijden van zijn zoon evenmin een motief is dat ressorteert onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag. De motieven dienaangaande in de bestreden beslissing, worden mede bij gebrek aan enig verweer, door de Raad pertinent en draagkrachtig bevonden en integraal tot de zijne gemaakt.

4.3.2.2. Uit wat volgt blijkt vervolgens dat er aan de beweerde bekering van verzoeker tot christendom geen geloof kan worden gehecht, zodat evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde problemen ten gevolge van deze bekering. De Raad wijst erop dat het Hof van Justitie heeft gesteld dat *“in het kader van verzoeken om internationale bescherming wegens vrees voor vervolging op grond van godsdienst niet alleen rekening [dient] te worden gehouden met de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met zijn godsdienstige overtuigingen en de omstandigheden waarin deze werden verworven, de wijze waarop hij zijn geloof opvat en beleeft (of het feit dat hij niet gelooft), zijn verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe hij volgens zijn verklaringen behoort, of waarvan hij afstand wil nemen, het feit dat hij, in voorkomend geval, een bijzondere rol speelt bij het overbrengen van zijn geloof, alsook interacties tussen religieuze factoren en identiteits-, etnische of genderfactoren.”* (HvJ 4 oktober 2018, C-56/17, Fathi, pt. 88).

Met andere woorden, om de geloofwaardigheid van een bekering in het kader van een verzoek om internationale bescherming te beoordelen, dienen volgende drie elementen te worden beoordeeld:

- de omstandigheden waarin de godsdienstige overtuiging werd verworven, dit zijn de motieven voor en het proces van bekering;
- de verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe de verzoeker volgens zijn verklaringen behoort, dit is zijn kennis van het nieuwe geloof;
- de wijze waarop de verzoeker het geloof opvat en beleeft, zoals activiteiten die hij onderneemt binnen de nieuwe geloofsovertuiging en het effect van de veranderingen.

De verklaringen van een verzoeker over deze drie elementen moeten worden gezien in hun onderlinge samenhang maar ook in het licht van de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker. Het enkele feit dat een verzoeker interesse heeft in een andere religie is echter niet voldoende om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. De verzoeker moet aannemelijk maken dat

hij door zijn interesse ook een andere godsdienst heeft, dit is een bepaalde geloofsovertuiging. Het is dus aan de verzoeker om aannemelijk maken dat hij door de christelijke godsdienst is overtuigd en dat dit nieuwe geloof een essentieel onderdeel is geworden van zijn identiteit.

Er kan worden aangenomen dat aan een bekering tot een bepaalde geloofsovertuiging steeds een welbewuste en weloverwogen keuze ten grondslag moet liggen. Dit geldt te meer wanneer de betrokken vreemdeling zelf aangeeft afkomstig te zijn uit een land waar bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekkende gevolgen kan hebben. Het is aan een verzoeker om inzichtelijk te maken waarom hij tot die bekering is gekomen en hoe hij de bekering heeft ervaren. Het uitgangspunt in deze is niet dat er in alle gevallen van bekering een interne worsteling moet hebben plaatsgevonden voor verzoeker een nieuwe godsdienst heeft geaccepteerd. Er mag echter wel verwacht worden dat er bij de verzoeker, in de voormelde omstandigheden, sprake is van een (denk)proces waarbij hij heeft nagedacht over zijn beslissing tot bekering en de eventuele consequenties ervan, zodat hij helder kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt, hoe de eerste kennismaking is verlopen, hoe de verzoeker zich in de nieuwe geloofsovertuiging heeft verdiept, waarom de nieuwe religie hem persoonlijk heeft geraakt en wat het hem heeft gebracht, wat het betekent om een ander geloof te hebben dan hetgeen de maatschappij (en de wet) verwacht/verlangt en op welke wijze hij daaraan invulling wil en kan geven.

De Raad dient vast te stellen dat evenwel niet blijkt dat verzoeker kan overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom. Dit besluit steunt inzonderheid op volgende vaststellingen en overwegingen: (a) er kan geen geloof worden gehecht aan zijn verklaringen aangaande de omstandigheden waarin hij met het christendom in aanraking is gekomen nu hij enerzijds voorhoudt dat hij zijn vriend R.M. hem sprak over het christelijk geloof in zijn winkel in 2019 (CGVS verhoor, p. 22) en anderzijds verklaart dat M.R. Iran omwille van problemen verlaten had in 2016 en zich had begeven naar Turkije (CGVS verhoor, p. 12), waar hij zich nog steeds bevindt; (b) verzoeker weet het profiel van de persoon die hem bekeerde niet aannemelijk te maken nu hij in het geheel niets weet over de man zijn bekering noch over zijn geloofspraktijk in Iran (CGVS verhoor p. 24-25: *“ik heb niet veel informatie over zijn eigen bekering; Hij heeft me er nog niets over verteld” - “Hij vertelde ooit dat hij al vier jaar een gelovig christen was maar hoe hij dat gedaan had of wie hem had uitgenodigd heeft hij nooit verteld. Dat leek me niet belangrijk en daarom heb ik nooit vragen over gesteld.”* En *“Hoe beleefde hij zijn religie in die vier jaar in Iran? Ik weet het niet” - “Was M. in Iran aangesloten bij een kerk? Dat weet ik niet.”*); (c) verzoeker over zijn neef, die ook naar Turkije is gegaan en van R.M. bijbels meekreeg om naar Iran te smokkelen, zelfs niet weet of hij zich ook daadwerkelijk bekeerd heeft en daar allerminst eenduidige verklaringen over aflegt (CGVS verhoor, p. 26 : *“Uw neef is ook bekeerd: Ja, min of meer. Hij was ook bekeerd maar aangezien ik niet meer ben, weet ik niet hoe sterk zijn geloof was. Vertel eens over de bekering van uw neef? Neen neen, begrijp me niet verkeerd. Ik ben niet op de hoogte van zijn bekering. Ik vermoedde dat hij bekeerd was.”*). De motieven in de bestreden beslissing zijn pertinent en draagkrachtig en worden door de Raad tot de zijne gemaakt: *“Voorts kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw beweerde bekering naar het christendom. Het CGVS is zich ervan bewust dat iedere bekering uniek is. Van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekkende gevolgen heeft voor de verzoeker. Uw verklaringen over uw bekering zijn echter ontoereikend.*

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen betreffende de omstandigheden waarin u met het christendom in aanraking gekomen bent. Zo beweerde u dat u drie jaar geleden via uw vriend R.M. in aanraking kwam met het christendom (CGVS, p. 15). Hierover verder bevraagd, verklaarde u verder dat u in 1398 (=2019) in uw winkel met M. sprak over het christelijk geloof (CGVS, p. 22). Echter dient vastgesteld dat u elders tijdens uw persoonlijk onderhoud, wanneer u vragen werden gesteld over Turkije, aangaf dat M. in 1395 (=2016) Iran reeds verlaten had omwille van problemen en dat hij naar Turkije gevlucht was en er momenteel nog steeds verblijft (CGVS, p. 12). Aldus dient geconcludeerd dat het onmogelijk is dat M. in 1398 u de blijde boodschap zou hebben verkondigd in uw winkel indien hij reeds in 1395 Iran had verlaten.

Voorts wordt geloofwaardigheid van uw bekering verder ondergraven doordat u het profiel van R.M., die u als bekeerling tot het christendom bracht, geenszins aannemelijk weet te maken. Gegeven dat R.M. u de blijde boodschap bracht (CGVS, p. 22), hij degene was die u in het bezit stelde van een Bijbel (CGVS, p. 23) en hij ook degene was die u in Turkije tot aan de protestantse kerk bracht (CGVS, p. 12), kan het belang van deze protagonist in uw bekering moeilijk overschat worden. Het is dan ook frappant dat u, behalve dan dat u denkt dat hij reeds vier jaar bekeerd was (CGVS, p. 24) in het geheel niets weet over de man zijn bekering noch over zijn geloofspraktijk in Iran (CGVS, p. 25). Dat R.M. uw enige link met en naar het christendom zou zijn maar u dermate weinig tot niets zou hebben verteld over zijn eigen 'bekeringstraject', haalt de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw eigen bekeringstraject in ernstige mate onderuit.

Hier kan nog aan worden toegevoegd dat u nog een neef M. blijkt te hebben die tijdens uw verblijf in Turkije ook naar daar kwam, zij het als toerist, en daarbij van R.M. Bijbels meekreeg om naar Iran te smokkelen (CGVS, p. 26). Frappant genoeg weet u opnieuw in het geheel niets te vermelden over de eventuele bekering van uw neef. U weet zelfs niet of uw neef zich daadwerkelijk bekeerde (CGVS, p. 26). Dit is niet ernstig. Indien u zelf dermate geïnteresseerd was in het christendom en reeds in Iran hiermee doende was, indien u een neef had die misschien ook bekeerd was en zich bezighield met het smokkelen van Bijbels en u bovendien uw neef in Turkije ontmoette op het moment dat u zelf omwille van uw problemen het land had moeten ontvluchten en u net uw eigen geloofsbelijdenis had afgelegd (CGVS, p. 11), valt in het geheel niet in te zien dat u en uw neef niet minstens zou hebben gesproken over jullie beider bekering en geloof (CGVS, p. 26). Voorgaande haalt eens te meer de oprechtheid van uw bekering onderuit.

Op basis van voorgaande kan er weinig geloof gehecht worden dat u überhaupt in Iran reeds een oprechte interesse in het christendom zou hebben ontwikkeld."

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat de motivering omtrent zijn bekering tegenstrijdig is waar enerzijds gewezen wordt op het gegeven dat elke bekering uniek is, maar anderzijds van hem bepaalde zaken verwacht worden, slaagt hij er niet in te overtuigen. Zo dient vooreerst te worden herhaald dat van verzoeker, als verzoeker om internationale bescherming die beweert zich te hebben bekeerd, kan worden verwacht dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. Dit geldt eens de meer daar verzoeker verklaart dat hij voorheen niet gelovig was (CGVS verhoor, p. 21 : *"Ik ben nooit gelovig geweest"*) en zelfs verklaarde dat hij een *"hekel had"* aan alles wat hij *"van kind af aan beschouwde als islamitische leiders"*. In dit licht kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker deze levensbepalende stap zou zetten met een gedegen reflectie over het nieuwe geloof, *quod non in casu*. Hierbij acht de Raad het opmerkelijk dat verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij de islam de rug zou hebben toegekeerd op het moment van het overlijden van zijn zoon, terwijl dit geen steun vindt in de notities van het persoonlijk onderhoud, waaruit blijkt dat hij nooit gelovig is geweest. Ook dergelijke *post factum* uitleg, die strijdig is aan zijn verklaringen, ondermijnt ten stelligste de geloofwaardigheid van zijn relaas.

In de bestreden beslissing wordt bovendien nog op goede gronden gemotiveerd dat de nodige vragen gesteld worden bij verzoekers gedrag en houding in Iran nadat hij met het christendom in contact zou zijn gekomen. De Raad treedt de bevindingen van de commissaris-generaal bij en steunt zich hiervoor op volgende vaststellingen en overwegingen: (a) dat verzoeker plotsklaps enthousiast zou zijn over het christendom (CGVS verhoor, p. 15) is merkwaardig te meer nu hij ervoor niet gelovig was (CGVS verhoor, p. 21); (b) hoewel hij nog websites zou hebben bezocht en zou gesproken hebben met klanten, was hij niet in staat om ook maar één naam van dergelijke website mee te delen (CGVS verhoor, p. 23); (c) het getuigt van een volledig gebrek aan voorzichtigheid dat verzoeker reeds na zijn eerste contact met het christendom, erover is beginnen te praten met klanten die vervolgens over hem zijn beginnen roddelen en hij zo in het vizier van de Basij kwam (CGVS verhoor, p. 15-16). Bovendien wordt geen geloof gehecht aan zijn bewering dat hij in het vizier zou staan van een commandant van de Basij gelet op de berustende houding die verzoeker aannam en hij zelfs verklaarde dat hij niet zeker is of zij iets weten of dat het bij vermoedens blijft of niet (CGVS verhoor, p. 29). Dat hij in het vizier zou zijn gelopen van de Iraanse autoriteiten en hij gedurende 1,5 jaar onderdoken heeft geleefd (CGVS verhoor, p. 30), klemt ten stelligste met zijn ondoordachte deelname aan een manifestatie, waar hij verklaart dat hij erkent dat het niet logisch of slim was om aan een manifestatie deel te nemen maar hij zag dat die mensen daar stonden en daarom dacht om even bij hen te blijven *"om te zien hoe het was en hoe het zou verlopen"* en hij na een *"half uur weer vertrok met een andere taxi"* (CGVS verhoor, p. 20).

Verzoekers kennis van het christendom wordt in de bestreden beslissing niet voldoende geacht om een nood aan internationale bescherming aan te tonen nu verzoeker aannemelijk dient te maken dat hij door

zijn interesse ook een andere godsdienst heeft, dit is een bepaald geloofsovertuiging, *quod non in casu*. De Raad onderstreept hierbij dat een desgevallende goede kennis over het christendom op zich niet aantoonde dat er sprake is van een oprechte bekering tot dit geloof. Op grond van bovenvermelde vaststellingen kwam de commissaris-generaal terecht tot de conclusie dat geen sprake is van een oprechte bekering tot het christendom en dat een eventuele goede kennis van het christendom hieraan geen afbreuk zou doen. De Raad acht verzoekers verklaringen over de Bijbel ook opmerkelijk, waar hij enerzijds verklaart dat hij deze door en door heeft gelezen (CGVS verhoor p. 23), maar anderzijds erkent dat zijn Bijbel er nog heel nieuw uitziet omdat hij *“er nog niet veel in gelezen”* heeft (CGVS verhoor, p. 25). Waar hij dan in zijn verzoekschrift weer voorhoudt dat hij in de Bijbel is beginnen lezen na de dood van zijn zoon en dat hij zich er onomkeerbaar diep heeft ingewerkt, biedt hij opnieuw een andere versie van de feiten aan, waardoor aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas alleen nog maar kracht wordt bijgezet.

Er dient nog te worden opgemerkt dat verzoeker voor het overige de pertinente motieven van de bestreden beslissing geheel ongemoeid, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen: *“Daarnaast kunnen er bijkomend de nodige vragen gesteld worden bij uw gedrag en houding in Iran nadat u met het christendom in contact zou zijn gekomen. Men mag namelijk verwachten dat er aan een bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan te meer uit uw verklaringen blijkt dat u, vooraleer u zich voor het christendom interesseerde, niet gelovig was en u ooit, slechts onder druk van uw broer, deelnam aan bijvoorbeeld een bedevaart (CGVS, p. 21). Dat u plotsklaps enthousiast zou zijn over het christendom na die kennismaking via M., is dan ook veeleer merkwaardig (CGVS, p. 15). Voorts duurt het een nog een jaar, tot u in 1399 (2020), voordat u via M. een Bijbel verkreeg (CGVS, p. 23) die u bovendien vervolgens opnieuw een jaar onaangeroerd hebt gelaten tot na de dood van uw zoon in 1400 (2021) (CGVS, p. 23 & p. 25). Voorgaande is weinig overtuigend in het licht van uw verklaringen als zou u onmiddellijk enthousiast geweest zijn (CGVS, p. 15). Voorts gaf u nog aan dat u behalve gesprekken met M. en het lezen van de Bijbel, overigens dus pas twee jaar nadat u met het christendom in contact kwam, ook websites bezocht en sprak met klanten over het christendom (CGVS, p. 23). Hierover verder bevraagd, blijkt u echter niet in staat ook maar één naam van een dergelijke website te geven (CGVS, p. 23) en voor wat betreft de inhoud van die website, komt u niet verder dan mee te delen dat u er een zachte stem hoorde die over Jezus Christus en over zijn mirakels sprak (CGVS, p. 24). Ook hiermee overtuigt u geenszins als zou u een oprecht bekeringsproces hebben doorgemaakt. Indien u werkelijk interesse kreeg nadat M. u de blijde boodschap gaf en u hiertoe vervolgens met een oprechte interesse online informatie opzocht, kan in alle redelijkheid verwacht worden dat u minstens enkele van de websites zou kunnen vermelden waarop u relevante en interessante informatie over het christendom aantrof. Dat u ook hier niet toe in staat blijkt, ondergraaft eens te meer de oprechtheid van uw voorgehouden bekering.*

Voor wat betreft uw bewering dat u reeds na die eerste kennismaking met het christendom via M., dermate enthousiast was over deze religie dat u hierover vaak begon te spreken, ook met klanten, waardoor de mensen over begonnen te roddelen en u in het vizier van de Basij kwam (CGVS, p. 15 & p. 23) dient opgemerkt dat dit volledige gebrek aan voorzichtigheid, gelet op het uitdrukkelijke verbod op apostasie en de vervolging van bekeerlingen in Iran, sowieso totaal onaannemelijk overkomt. Ook uit uw eigen verklaringen blijkt overigens dat men in Iran niet zomaar tegen iemand begint over religie (CGVS, p. 22) en dat het christendom en het woord van Jezus Christus niet mocht genoemd worden (CGVS, p. 30), waardoor het eens te meer mag verwonderen dat u dit wel gedaan zou hebben.

Gelet op voorgaande kan er evenmin enige geloofwaardigheid worden gehecht aan uw bewering dat u omwille van uw bekering in het vizier zou staan van D.E., een commandant van de Basij (CGVS, p. 15 & p. 17) die u tweemaal zou hebben bedreigd in 1399 (CGVS, p. 29). In deze kan bijkomend nog worden opgemerkt dat het totaal onaannemelijk is dat u na de eerste bedreiging door een commandant van de basij, die u erop wijst dat hij vermoedens heeft dat u het christendom verspreidt (CGVS, p. 30), zelf niets ondernomen zou hebben (CGVS, p. 30). Deze berustende houding waarmee u zich aldus aan mogelijke vervolging door de Iraanse staat blootstelde, klemmt ten zeerste met uw verlangen tot lijfsbehoud dat u aanzette Iran te verlaten en met uw huidige voorgehouden vrees.

Tot slot betwist het CGVS niet dat u over enige, beperkte kennis van het christendom beschikt. Zo blijkt dat u weet dat er twaalf apostelen zijn, doch kent er slechts enkele bij naam (CGVS, p. 28). U kent enkele mirakels van Jezus Christus (CGVS, p. 24) en u kan, zei het bondig, de kern van het christelijk geloof, namelijk de herrijzenis van Jezus Christus, duiden doch u weet dan weer niets over Pasen, nochtans het christelijk feest bij uitstek waarbij precies de herrijzenis van Jezus wordt gevierd, noch over Pinksteren (CGVS, p. 26-27). U kent de vier evangelisten (CGVS, p. 27), weet wat parabels zijn (CGVS, p. 28) en u kent het verhaal van Johannes de Doper en van de apostel Paulus (CGVS, p. 29), doch daarentegen blijkt u slechts twee parabels daadwerkelijk te kennen of zich te herinneren en ook het verhaal van de Barmhartige Samaritaan kan u zich niet herinneren (CGVS, p. 28). Voorts verklaarde u zich ook protestant

(CGVS, p. 4) doch de twee protestantse sacramenten blijkt u daarentegen niet te kennen (CGVS, p. 27). Dat u over enige, beperkte kennis over het christendom beschikt toont op zich hoogstens aan dat u zich in het verleden mogelijk hebt geïnteresseerd in het christendom en daartoe gelezen hebt dan wel dat u zich heeft ingespannen om enige kennis over het christendom te vergaren in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. Enkel hieruit kan echter de oprechtheid van uw bekering niet blijken. Het enkele feit dat u mogelijk interesse hebt in een andere religie hetgeen blijkt uit uw beperkte kennis, is echter niet voldoende om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. U moet aannemelijk maken dat u door uw interesse ook een andere godsdienst heeft, dit is een bepaalde geloofsovertuiging. Het is dus aan u om aannemelijk maken dat u door de christelijke godsdienst bent overtuigd en dat de christelijke godsdienst een essentieel onderdeel is geworden van uw identiteit.”

Verzoeker laat ook de motieven aangaande de door hem neergelegde foto's en videofragmenten geheel onbesproken. De Raad acht die motieven pertinent en draagkrachtig en neemt deze integraal over: *“Waar u ter staving van uw beweerde bekering enkele foto's en videofragmenten voorlegt van één en dezelfde situatie in Turkije waarbij u uw geloofsbelijdenis aflegt (CGVS, p. 11) dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten slechts een ondersteunende functie hebben bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming. Dergelijke documenten kunnen enkel als bewijs worden aanvaard voor zover ze worden gedragen door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier, zoals hierboven werd vastgesteld, niet het geval is. Bovendien kan de getoonde situatie makkelijk in scene gezet zijn in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. Bovenstaande foto's en videofragmenten vermogen bijgevolg niet om voorgaande beoordeling betreffende uw bekering in een ander daglicht te stellen.”*

Door eenvoudigweg, boudweg en op algemene wijze te poneren dat de commissaris-generaal zijn bekering foutief zou hebben beoordeeld en eigen regels zou hebben gecreëerd voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn bekering, ontkracht verzoeker de voormelde motieven verder hoegenaamd niet. Evenmin doet verzoeker aan deze motieven afbreuk door zich op louter algemene wijze en zonder hierover zelf ook maar enige verdere, concrete duiding of precisering te verstrekken af te vragen waarom zijn kennis van het christendom niet als belangrijk element werd beschouwd om de oprechtheid van zijn bekering te beoordelen.

Gelet op het voorgaande en het geheel van verzoekers verklaringen kan aldus geen geloof worden gehecht aan (de oprechtheid van) zijn beweerde bekering. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die hij omwille van de voorgehouden bekering in Iran zou kennen.

Wat betreft de informatie geciteerd uit een rapport van het UK Home Office *getiteld 'Policy Information Note Iran: Christians and Christian converts'* van september 2022 (stuk 3 bij het verzoekschrift) merkt de Raad op dat deze informatie *an sich* niet volstaat om te concluderen dat verzoeker alsnog het risico loopt om vervolgd te worden. Bovendien kan uit verzoekers gevoegde stuk 3 niet zonder meer afgeleid worden dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van zijn verklaring in België als zou hij bekeerd zijn tot het christendom. Zulks dient dan ook aan de hand van concrete elementen aannemelijk gemaakt te worden, alwaar verzoeker in gebreke blijft. Waar verzoeker wenst aan te tonen dat voormeld rapport en de daarin vermelde bronnen van recentere datum zijn dan de landeninformatie die zich in het administratief dossier bevindt (AD CGVS, landeninformatie, stuk 1 COI Focus *Iran "Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten"*, 30 maart 2020; stuk 2 stuk 2, *"DFAT Country Information Report Iran"*, 14.04.2020), laat hij in het geheel na om aan te tonen dat de daarin vervatte informatie, die betrekking heeft op de behandeling door de Iraanse autoriteiten van effectieve bekeerlingen, *in casu* van toepassing zou zijn, nu, zoals reeds *supra* uiteengezet, zijn bekering niet geloofwaardig wordt geacht. Verzoeker heeft immers niet aangetoond dat zijn christelijke activiteiten ingegeven zijn door een gefundeerde, oprechte religieuze overtuiging. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk daadwerkelijk christen te zijn en zich bij een terugkeer naar Iran als christen te zullen gedragen. Evenmin maakt hij *in concreto* aannemelijk dat hij bij een terugkeer door de Iraanse autoriteiten als christen zal gepercipieerd worden. De verwijzing naar algemene informatie over de vervolging van christenen en bekeerlingen in Iran is *in casu* aldus niet dienstig, nu verzoeker in gebreke blijft zijn persoonlijke situatie aannemelijk te maken en deze aan de algemene informatie te verbinden. Bovendien verwijst de *Country policy and information note*, gevoegd als stuk 3 bij het verzoekschrift onder meer naar het rapport van DATEF, *"Australian Government, Department of Foreign Affairs and Trade, Country Information Report Iran"*, van 14 april 2020, wat tevens werd toegevoegd door de commissaris-generaal aan het administratief dossier. Dat de inhoud van dit rapport aldus niet meer actueel of correct zou zijn, kan door verzoeker bezwaarlijk worden voorgehouden.

In dit kader oordeelt de Raad dat in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen verzoekers om internationale bescherming omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. Zij schenken over het algemeen weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hebben weinig tot geen aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren, hetgeen verzoeker *in casu* niet *in concreto* aannemelijk maakt en niet weet aan te tonen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het christelijke geloof zal aanhangen, dat hij zich aldaar als christen zal manifesteren en dat hij er als dusdanig zal worden gepercipieerd door zijn omgeving en/of zijn autoriteiten; laat staan dat aangenomen zou kunnen worden dat hij ingevolge hiervan vervolging zou riskeren.

Mede gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vermeende bekering en de hieruit voortgesproten problemen en de hieraan gekoppelde vrees, brengt verzoeker evenmin enig ander concreet element bij waaruit blijkt en toont hij niet *in concreto* aan dat, waar, wanneer, waarom of in welke omstandigheden hij in zijn land van herkomst zou riskeren te worden gevisieerd of vervolgd.

4.3.3. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat het vluchtrelaas van verzoeker niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet en kan hem bijgevolg niet het voordeel van de twijfel worden toegekend.

4.3.4. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te concluderen dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat hij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.4.2. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden. Verzoeker brengt zelf geen gegevens in dit verband aan.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.6. Waar verzoeker verwijst naar artikel 3 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

4.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord, hij de mogelijkheid kreeg om zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij

nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

4.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

I. FLORIO